

LIEFDE MET EEN LAAGJE BLADGOUD

Antoine Bomon

LIEFDE MET EEN LAAGJE BLADGOUD

*Een waargebeurd, zielsdiep liefdesverhaal tussen
twee gedreven creatieve zielen, zo intens en
wonderlijk dat het haast verzonnen lijkt*

Liefde met een laagje bladgoud
Auteur: Antoine Bomon
Coverontwerp: Nirphania Bomon (NiaBo Design)
Lay-out en redactie: Antoine Bomon
ISBN: 9789465311357
© Antoine Bomon

DISCLAIMER

Dit is een autobiografische roman, geschreven vanuit het perspectief van de auteur. Vanwege de wet- en regelgeving op de privacy werden de namen van personen die niet konden bereikt worden om hun toestemming te vragen, geanonimiseerd, evenals sommige straat- en plaatsnamen.

De illustraties en foto's in dit boek zijn eigendom van de auteur.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd bestand, of openbaar gemaakt in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de auteur, die bereikbaar is via het e-mailadres antoine.bomon@live.be.

***De liefde is de krachtigste van alle hartstochten,
omdat zij tegelijk het hoofd, het hart en het lichaam aantast.***

VOLTAIRE

1

Zaterdag, 29 augustus 2009

‘Het voelt een beetje raar om het domein na vijf jaar nog eens te bezoeken,’ mijmert mijn dochter Nirphania. Ze loopt lichtjes voorovergebogen, moeizaam de buggy voor zich uit duwend over het grove, muisgrijze grind van de lange oprit. Ik kijk naar haar profiel. In haar stem heb ik zopas een ondertoon bespeurd die erop wijst dat zij evenals ik enigszins onder de indruk is van deze confrontatie met het verleden. De laatste keer dat ze op deze oprit liep was ze nog maar zeventien. Vermoedelijk had ze toen nog niet veel aan een eigen kind gedacht. Nu is ze tweeëntwintig en zit Sam, haar eerste zoontje, in zijn buggy met pittige oogjes rond zich heen te kijken. Wim, zijn vader, loopt ietwat voorop. Voor de landelijke natuurschone heeft hij geen oog. Hij kijkt zoekend rond naar een legale mogelijkheid om zijn blaas te legen. Met het volk dat hier dit weekend in beide richtingen op- en afwandelt kun je immers niet zomaar even langs de kant gaan staan en je gulp openen.

Op dit moment gonst het grote domein van bedrijvigheid. Een schril contrast met de verstilde vredigheid die er gewoonlijk heerst. Ik vang geluiden op van stemmen, gelach en muziek. Vage geuren van exotische eetkraampjes vermengen zich met het natuurlijk aroma van deze agrarische omgeving. Mensen wandelen op en af langs de oprit, als marionetten die ongedwongen elk hun eigen rol vertolken. In de half bewolkte hemel cirkelen hier en daar wat donkere stipjes: vogels die, sierlijk als kleine ballerina’s, rond de talrijke boomtoppen zweven en liedjes fluiten die enkel door de oren van God en een eenzame natuurliefhebber opgevangen worden. Ook het groen van de omgeving ademt volop leven uit... en toch lijkt het alsof ik een donkergrauwe graftombe betreed, waarvan de wanden met gestolde voorstellingen uit een vervlogen levenshoofdstuk beschilderd zijn...

Ik had aanvankelijk geaarzeld om op de uitnodiging van Johan, de jongste van mijn twee ex-vennoten, in te gaan. Na zijn telefoontje besepte ik terstond dat een bezoek aan het domein mij zou terugflitsen naar een gedenkwaardige levensepisode. Ik vreesde in eerste instantie de confrontatie met al de zoetzure herinneringen die daar ongetwijfeld nog tussen het gras, de heesters, de bomen, het leegstaande huis en de roodstenen schuur zouden ronddwalen.

Ik geloof dat Nirphania mij uiteindelijk over mijn aarzeling trok. Toen ik haar vertelde dat Johan ons voor een bezoek aan het Folk-rockfestival, dat al voor de derde keer op het domein plaatsvond, uitgenodigd had, reageerde ze enthousiast. Niet zo verwonderlijk, want tenslotte heeft ze op dit domein ook een van haar opmerkelijkste tienerjaren doorgebracht. Net als ik hield ze van de natuurlijke pracht en van de immense rust die het domein uitstraalt. Een oppervlakte van zo'n tachtig voetbalvelden groot, waarop men gemakkelijk zo'n tweehonderd woonhuizen met elk een voor- en achtertuin zou kunnen bouwen, maar er staat slechts één oud huis en een grote schuur op het hele domein. De rest van de tweeënveertig hectare grote oppervlakte wordt ingepalmd door een boomgaard, twee loofbosjes, een grote open grasvlakte en verscheidene weilanden en velden.

Mijn dochter en ik hadden het hele domein een tijdlang voor ons alleen. We hebben er de vier seizoenen zien komen en gaan. We hebben er de kleine wonderen leren koesteren waar we voorheen aan voorbij holden. We hebben er elkanders eenzaamheid verlicht en onze intiemste geheimen aan elkaar toevertrouwd. We hebben dus aan dit domein tal van herinneringen overgehouden. Mooie en pijnlijke. Maar het ligt in de bevoegdheid van de tijd om van elke herinnering de scherpe kantjes af te vijlen. Wat overblijft is een gladde kei die je over het stille oppervlaktewater van je bewustzijn kunt ketsen, zodat je met een lichte weemoed kunt nagenieten van de kringen die in het water uitdeinen.

Al kort na de aanvankelijke aarzeling vond ik dus dat ik de uitnodiging van Johan niet mocht afslaan. Ik meende trouwens dat ik zelf intussen ook al emotioneel sterk genoeg stond om een bezoek te brengen aan de omgeving waar de 'Grote Droom' al precies vijf jaar begraven ligt. Geen enkele wonde blijft immers levenslang

etteren. Als je er niet aan doodgaat blijft er na verloop van tijd in het ergste geval nog slechts een rauw litteken over; een litteken dat nog wel eens jeukt als de irriterende beet van een mug, maar geen ondraaglijke pijnen meer veroorzaakt. Ook het plots opgedoken onweerstaanbare nostalgische verlangen om in mijn gedachten en gemoed het een en ander nog eens ter plaatse te 'herbeleven' droeg er sterk toe bij om het domein dan toch nog eens te bezoeken. Het leek mij plots uitdagend nog eens een denkbeeldige droomvlucht te kunnen maken door een landschap waarin ik als het ware zelf elke dag had kunnen kiezen welke kleuren ik aan de hemel, de wolken en de vogels zou geven. Zo *leek* het althans tijdens de periode dat ik op het domein woonde en werkte. Maandenlang leefde ik er in een luchtbel van subliem geluk. Slechts nu en dan wierpen wat wrakstukken uit het verleden en de soms moeilijk te torsen eenzaamheid een donkere schaduw over mijn geluksgevoelens. Door de overvloed aan hoopvolle verwachtingen en positieve gebeurtenissen die elke dag op me af kwamen verdwenen deze wel telkens snel. Het was alsof ik tijdens dat levenshoofdstuk zélf een god geworden was, die het verloop der dingen volledig naar mijn hand kon zetten. Maar de goden zijn niet gesteld op mensen die zichzelf een god wanen en in hun territorium binnendringen. Na een tijd namen ze wraakzuchtig terug wat alleen aan hen blijkt toe te behoren.

De augustuszon geeft om dit uur in de namiddag nog een aangename warmte af; eenzelfde soort warmte die ik nu vanbinnen voel: over het hoogtepunt heen, ongemerkt overvloeiend tot een luwte die nog zeer genietbaar is. Die inwendige warmte stemt me tot nadenken. Ze laat me beseffen dat geen enkele pijnlijke gebeurtenis in een mensenleven tot een volledige zelfdestructie hoeft te leiden en alles altijd omkeerbaar blijft, hoe uitzichtloos een situatie op een bepaald moment ook lijkt.

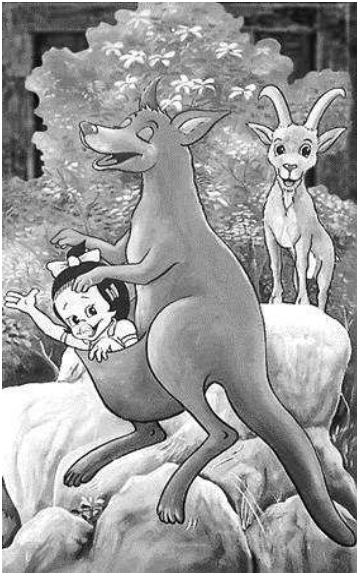
Wat verderop zie ik dat de boomgaard naast het bosje, aan de linkerkant van het huis waar wij woonden, tijdelijk getransformeerd is in een festivalcamping, compleet met een ambulante campingwinkel en sanitaire voorzieningen. Wim ontdekt de mobiele toiletten en loopt er heen.

'Dit was vijf jaar geleden nog zowat onze private boomgaard,'

zeg ik bijna fluisterend tegen Nirphania.

'Ja...' zucht ze meevoelend, terwijl ze net als ik haar ogen over de keurig opgestelde tentjes van de festivalgangers laat glijden.

Ik voel nu toch een prikje weemoed, dat ik onmiddellijk met een geforceerde glimlach en een ingehouden zucht probeer te verdrijven. Nu niet weekhartig worden! Het leven nemen zoals het ondertussen geëvolueerd is. Het verleden even omarmen, maar er niet weer in wegzinken...

We komen aan het huis waar ik ruim een goed jaar en half leefde en werkte. Je merkt terstond dat er niet meer in geleefd wordt. Voor een van de drie toegangsdeuren is een paneel getimmerd waarop mijn cartoonfiguurtje Babydoll staat afgebeeld, die in de buidel van een kangoeroe zit. Ik blijf aarzelend staan, terwijl Wim zich weer bij ons voegt.

'Dat heeft verdomd deugd gedaan!' zingt hij met een zwaar Limburgs accent. Nirphania en ik reageren niet op zijn opmerking. We blijven nog even naar het paneel kijken.

'Toch nog één zichtbaar beeld dat herinnert aan onze tijd hier,' mijmert Nirphania verder.

'Ja, Babydoll is hier dus nog een klein beetje op het domein aanwezig...'

Ik herinner me dat dit paneel een onderdeel had moeten worden van een springballenattractie voor ons geplande speelpark op het domein.

Toen ik het domein vijf jaar geleden verliet is dit paneel met nog een groot aantal andere beschilderde stukken en afgewerkte (of nog in de steigers staande) speelattracties op het domein achtergebleven. Ik beschikte toen niet meer over de middelen om een opslagruimte te huren waar ik ze zou kunnen in opbergen. Alles

wat ik achterliet werd later naar een containerpark afgevoerd en in de afvaloven verbrand, omdat mijn ex-vennoten er niets konden of mochten mee aanvangen en mijn creaties blijkbaar in de weg stonden voor een ander project op het domein. Zo verdwenen heel wat vruchten van keihard werken in het niets, zonder tot veel gediend te hebben. Zo te zien heeft Robert, de opzichter van het domein, dat éne paneel van de ondergang gered om er een van de drie toegangsdeuren tot het leegstaande huis mee te barricaderen. Ook deze aanblik stemt me nu weemoedig tevreden, alsof mijn geliefde cartoonfiguurtje toch nog wat lucht kan inademen van een omgeving waarmee we ééns voor de rest van ons leven vergroeid meenden te zijn.

Recht voor ons staat de grote roodstenen schuur, die ik indertijd gebruikte als atelier en opslagplaats voor mijn speelconstructies en decors. Nu dient ze als opslagplaats voor het materiaal van het jaarlijks Folkrockfestival, dat op dit domein al voor de derde keer op rij georganiseerd wordt. Een gedeelte van de schuur is thans ingericht als secretariaat en vestiaire.

Ik stap naar de oude woonwagen die voor de schuur staat en als kassa dienstdoet. Ik stel me voor aan de jonge dame achter het loket. Johan heeft er aan de telefoon de nadruk op gelegd dat ik geen tickets moest kopen voor het festival. Van zodra wij op het domein aankwamen moest ik hem aan de kassa laten omroepen. Hij zou ons dan persoonlijk de festivalweide binnenloodsen.

Twee minuten later zie ik Johan uit de schuur komen. Hij lijkt nog niet verouderd in vijf jaar. Nog altijd diezelfde jeugdige, bescheiden en vriendelijke uitstraling, die wel een zeer degelijke opvoeding verraadt, maar niet het geld dat erachter zit. Van zodra hij mij in het oog krijgt verschijnt er een brede glimlach op zijn gezicht.

'Hallo, Antoine! Welkom! 'k Ben zeer blij dat je gekomen bent,' begroet hij mij enthousiast. Hij geeft me een stevige handdruk. Nirphania begroet hij met een zontje op de wang. Wim wordt eveneens met een vriendelijke handdruk verwelkomd. De kleine Sam glimlacht engelachtig lief nadat Johan hem over het hoofdje heeft geaaid. Het parmantige ventje lijkt met zijn blonde krullen en roze wangzakjes op een reïncarnatie van Cupido. Alleen de witte dons vleugeltjes, het boogje en de pijlenkoker ontbreken.

‘Lieve hemel! Dat jij nu al een kind hebt!’ zegt Johan lachend en enigszins verwonderd tegen Nirphania.

‘Tja, de tijd blijft niet stilstaan,’ antwoordt mijn dochter blozend. Ze is zichtbaar trots op haar moederschap, ook al heeft ze daar de tienerachtige slankheid van haar lichaam en een groot deel van haar persoonlijke vrijheid moeten voor inruilen. Maar dat laatste woog blijkbaar geen ogenblik op tegen de intense vreugde om een kind van een geliefde te baren en zich met volle overgave aan het welzijn en de opvoeding van haar spruitje te wijden.

Ik verwonder mij er tegelijk zelf over dat er ondertussen inderdaad zoveel veranderd is, hoewel andere dingen onveranderlijk bleven. De bomen op het domein zien er nog altijd hetzelfde uit; in de hemel erboven glijden nog steeds dezelfde soort dikbuikige en sliertige wolken voorbij. Hier is de tijd schijnbaar wel blijven stilstaan. Alleen ons leven is al lang niet meer hetzelfde als toen.

‘Ik zal jullie elk een armbandje geven waarmee je overal vrij in en uit kunt lopen,’ zegt Johan, nadat we nog wat algemene beleefdheidsfrasen hebben gewisseld. ‘Het is jammer dat ik het hier momenteel zo druk heb, maar ik zal me straks zeker eventjes vrijmaken om nog wat met jullie te praten.’

‘Is je broer Orlando hier ook?’ Ik kijk Johan doordringend aan, zoekend naar een reden waarom hij mij na vijf jaar nog eens op het domein uitnodigde, maar ik merk niets in zijn gelaat of manier van doen dat erop wijst dat er een speciale reden aan de uitnodiging gekoppeld is.

‘Nee, Orlando kon zich vandaag niet vrijmaken. Maar Joachim, een van mijn andere broers, staat ergens op het domein fruit-slaatjes te verkopen. Ken je hem nog?’

‘Natuurlijk!’ antwoord ik glimlachend. Joachim was indertijd niet bij ons bedrijf betrokken. Hij baatte toen een restaurant uit op de Gentse Vrijdagsmarkt, waar we zo nu en dan tafelden.

De muziek drong al kakofonisch tot me door van toen we een kwartier geleden uit de auto stapten. Nu we de festivalweide opgaan komt er een duidelijk onderscheid tussen de geluiden en ritmes die de optredende groepen in de verschillende, ver uit elkaar staande tenten ten beste geven. Het Folkrockfestival is een

jaarlijks terugkerend driedaags evenement waar gerenommeerde artiesten zowat de hippiesfeer uit de golden sixties levendig houden. Op de her en der aangelegde houten dansvloeren op de enorme grasvlakte ontwaar ik een mengeling van jongeren en ouderen die geanimeerd uiting geven aan hun innerlijke bewogenheid, velen gehuld in kleurrijke outfits die in niets verschillen van wat de hippies een halve eeuw eerder droegen. Fleurige bloemenpatronen, wijdvallende, lange rokken, meestal naar Indiase snit; kleurrijke haarbanden, ruwkatoenen hemden, met slogans bedrukte T-shirts...

Het meest word ik getroffen door de ongedwongen flowerpowersfeer waarin verschillende generaties en nationaliteiten hier samensmelten tot één broederlijk volk. Op dit festival hangen al vergrijsde leeftijdsgenoten rond die zich nog altijd wentelen in de soft revolutionaire bloemenkransjes en tierelantijntjes uit de hippietijd, maar evenzeer jongeren die toen nog niet geboren waren en in dat vervlogen tijdperk de bekroning van de vorige eeuw zien. De legendarische sixties. Een tijdperk waarin de jeugd zich op een eigenzinnige wijze vrijvocht en weigerde de wapens op te nemen om een ander volk of een andere ideologie uit te roeien. Een tijdperk waarin – bij wijze van geweldloos protest tegen al het toenmalige oorlogsgeweld in Vietnam – voor het eerst in de geschiedenis een witte bloem in een geweerloop werd gestoken, als symbolisch protest tegen de waanzin van het oorlogvoeren. Een tijdperk waarin de vastgeroeste waarden en regels van de oudere generaties op de korrel genomen en overboord gegooid werden, als een nutteloze ballast die de hoopvolle levensdrang van de jeugd afremde. Maar ik zie nu – in tegenstelling tot in die vroegere jaren van bloemrijk protest – geen langharige, hasj rokende idealisten die stoned in elkanders armen van een onbereikbare wereldvrede of van een eeuwige lente dromen. Wat ik hier zie zijn hoofdzakelijk jonge en oudere mensen die zich afkeren van een vervlakkende wegwerpmaatschappij die in een steeds toenemend tempo genavigeerd wordt door hightech, ersatz, nutteloze gadgets en elektronische sociale netwerken. Ik voel hier een amicale, kosmopolitische sfeer, zoals ik die indertijd ook op dit domein had willen creëren met ons geplande pretparkproject; een sfeer waarin nog

plaats is voor een onbevangen, niet door hypes en economische stunts gedirigeerde creativiteit; een sfeer waarin nog ruimte is voor de natuur en het natuurlijke; voor tradities, dromen, verlangens en hoop die nog in de zon gebleekt en gebruikt worden.

Bij de aanblik van deze – hier tijdelijk gecreëerde – droomsfeer voel ik weer een steekje in het hart, omdat ik toen uiteindelijk niet de kans gekregen heb om de ‘Grote Droom’ daadwerkelijk te realiseren. Die kans werd vijf jaar geleden uiteindelijk op korte tijd door een samenloop van omstandigheden als door een tsunami weggeveegd.

Het wordt nog wat pijnlijker als ik de nostalgische zwiermolen ontwaar, die links van de festivalweide staat opgesteld, naast een mobiel kinderspeeldorpje en een springkasteel. In stilte bedenk ik, met een zachte zwaarte op de borst, dat het hier haast elke dag zó had kunnen zijn — misschien nog sprookjesachtiger, nog verzadiger van warmte en kleur — als het verleden zich net iets gunstiger had laten schrijven...

In de grote tent, die volgens het opschrift bij de ingang plaats biedt aan maximaal twaalfhonderd personen, is het druk. Honderden dansende en handenklappende bezoekers gaan uit de bol op de folkmuziek van AedO, een getalenteerde en eigenzinnige Belgische folkrockband die al in verscheidene Europese landen het publiek uit de bol liet gaan. De decibels zijn beperkt, zodat de muziek van de ene groep deze van een andere groep in een andere tent niet overstemt. Ik geniet van de sfeer, maar voel geen behoefte om er mee in op te gaan. Daarvoor zit het verleden mij te dicht op de hielen.

‘Zullen we iets drinken?’ vraag ik aan Nirphania en Wim.

Sam, achttien maanden jong, voelt er intussen niets meer voor om in de buggy te blijven stilzitten. Al een tijdje waggelt hij aan Nirphania’s hand. Af en toe rukt hij zich los om op eigen korte beentjes op verkenning te gaan. Wim volgt de kleine engelachtige avonturier op de voet, zodat hij niet in de drukte verloren loopt.

Ik haal drankjetons en enkele minuten later zitten we midden op de grote grasvlakte aan een tafeltje, de blikken op het onge-regisseerde schouwtoneel en de weidse omgeving gericht.

Terwijl ik in mijn koffie roer ankeren mijn ogen zich voor een wijl

vast aan de rij hoge populieren, die als tegen elkaar aanleunende groene pilaren het hemelgewelf op hun toppen dragen en achteraan de grasvlakte afzomen. Achter die hoge slanke populieren ligt nog een loofbosje met wild uitgegroeid struikgewas en links en rechts daarvan nog een paar grote weilanden en velden, die ook bij het domein behoren. Deze verrukkelijke stukjes natuurgebied zijn nu niet toegankelijk voor het publiek. Een hoge, met kobaltblauwe zeilstof beklede metalen afrastering omsluit de reusachtige grasvlakte waarop het festival plaatsvindt.

Mijn gedachten dwalen terug in de tijd. Hoe vaak heb ik niet in dat bosje en langs de weilanden en velden achter het grote grasveld gewandeld. Alleen, met Nirphania, met onze katten Nisa en Pruts, met Catharina...

Catharina!

Ineens zit ze weer in vol ornaat in de sierlijkste draagstoel van mijn geheugen. Dit domein is immers net zozeer met haar verbonden als met de 'Grote Droom' die ik hier met de hulp van Nirphania en het geld en de steun van Johan, Orlando en hun schatrijke familie wou verwezenlijken. Catharina was op een gegeven moment zelfs het kroonjuweel van die 'Grote Droom'. Zij was de vrouw met wie ik tot het einde verder wou gaan, mijn Penelope, mijn Aphrodite, mijn Dulcinea, de keizerin aan het hoofd van het Babydoll imperium... Wat rest er nu nog van dat ontzagwekkende sprookje, van die duizenden gezwollen woorden van liefde en eeuwige trouw, van de gigantische dromen die we samen sponnen op het magische spinnewiel van onze hoogoplopende, hebzuchtige verwachtingen en verlangens? Die idyllische periode is inmiddels al vijf jaar verdwenen. Opgelost in het zoutzuur van de voortschrijdende tijd. Verdamppt als vluchtige ether die slechts een lichte geur nalaat; een geur die je duidelijk maakt dat je van de herinnering altijd een beetje ziek zal blijven. Ons sprookje ontpopte zich tot een alles verblindend levenshoofdstuk, en evolueerde uiteindelijk tot een treurspel, dat mij in de diepste catacomben van de totale ontredde ring opsloot, en mij (bijna) alles wat mij dierbaar was en waar ik jaren voor gevochten had, ontnam. En nu – vijf jaar later – wandel ik hier als een dagjestoerist langs de ruïne van mijn eigen vergane luchtkasteel, in een poging nog wat van de honing-

zoete geur op te snuiven die toen dag in dag uit mijn neusgaten streelde...

Hoewel ik met mijn gedachten en gevoelens grotendeels in het verleden rondzwerv, laat de gemoedelijke sfeer op het folkfestival mij niet helemaal onbewogen. Nirphania en Wim genieten er zichtbaar ook van, elk op hun eigen manier. Zelfs kleine Sam lijkt er volledig in op te gaan, zeker nadat ik hem aan een van de nostalgische kraampjes die aan de rand van het grasveld staan, een reusachtige speelbal gekocht heb, waar hij met zijn korte beentjes bijna niet overheen kan kijken. Zijn gezichtje glundert als hij waggelend de bal voor zich uit probeert te schoppen. Ik merk lachend op dat hij als voetballer nog veel te leren heeft, maar in zijn peuterbreintje moet het ventje zich zo te zien al een echte kampioen wanen. Een jonge festivalganger schopt met een vriendelijke grijns de weggerolde bal voorzichtig naar Sam terug, wat hem op zijn kontje in het zachte gras doet belanden. Hij kraait van plezier omdat hij de bal toch heeft kunnen opvangen. Hoe vertederend en onbevangen is het wereldje van een knulletje dat nog niet eens aan zijn eerste grote ontdekkingstocht begonnen is.

We wandelen van tent naar tent, van dansvloer naar dansvloer, zonder zelf de benen uit te slaan. We luisteren naar de muziek en genieten van de vrolijke en vriendelijke gezichten van de festivalgangers. Zo nu en dan vang ik van iemand een glimlach en een hoofdknikje op. Soms meen ik iemand te herkennen die in een ver verleden vluchtig mijn levenspad gekruist heeft; een kunstenaar met wie ik enkele decennia geleden aan een bar filosofeerde over de onvatbare inhoud van het menselijk bestaan; een vergeten nimf, nu fijn uitgebeiteld door de tijd, die mij ooit nog de soepele gladheid van haar wangen, borsten en billen heeft aangeboden...

Een moment – of zijn het enkele minuten? – staar ik naar een bevallige jonge dame, die zich heupwiegend en handenklappend tussen de muzieknoden wringt. Haar ebbenhoutenkleurige, satijn-glanzende huid contrasteert fel met deze van haar meedansende blanke vriendin, met wie ze blijkbaar een intieme band heeft (dat merk ik aan de manier waarop ze elkaar aankijken, en aan hun vingertoppen, die elkaar zo nu en dan speels en teder aanraken).

Het beeld ontroert mij; het schildert een lichte glimlach om mijn mondhoeken en verdrijft voor even de schimmen uit mijn afwisselend utopisch en dystopisch verleden. De donkerhuidige jonge vrouw symboliseert hier de oeroude Afrikaanse wieg van de mensheid. Ooit hadden wij dezelfde voorouders, dezelfde primitieve cultuur, en werden we door dezelfde instinctieve overlevingsdrang en toekomstdromen geleid.

Alsof mijn starende blik haar glimmende huid heeft geprikkeld kijkt ze plots mijn richting uit. Ik voel me als een voyeur en probeer onmiddellijk mijn ogen van haar af te wenden. Maar haar grote gitzwarte ogen boren zich in de mijne en houden mijn blik op haar gericht. Even lijkt het alsof ze de diepte onder mijn huid peilt, en dadelijk daarop plooiën haar volle purperen lippen zich tot een onbevangen glimlach. Haar gaaf, bijna sneeuwwit gebit lijkt heel zachtjes in mijn ziel te knabbelen. Ik vraag me heel even af hoeveel jaar ze hier al op deze aardbol ronddanst, maar ze zit in een leeftijdsfase waarop geen exact jaartal te plakken is. Ze kan net zo goed twintig als dertig zijn; een leeftijd die de vrijmoedige jeugdigheid naadloos combineert met de delicate charme van de volwassenheid.

‘Hey, kunstenaar! Kom hier en dans met ons mee!’ hoor ik haar plots vrolijk roepen. Ze kijkt me aanlokkelijk aan en maakt met haar slanke rechterhand een uitnodigend gebaar, vloeiend als een watergolf. Ik frons een ogenblik de wenkbrauwen, verwonderd omdat ze mij ‘kunstenaar’ noemde. Wellicht kent ze mijn kop van een of andere krantenfoto of affiche, maar is mijn naam haar niet bijgebleven.

‘Sorry, ik heb twee houten benen!’ roep ik glimlachend en enigszins verlegen terug. Ik zie mezelf al naast haar dansen. Zij als een gracieus scheppingswonder dat uit een puur bewegingsritme is gesmeed; ik als een Houten Klaas, nog te onbehouden om het twee maten vol te houden op een huppeldepupdansje voor de derde leeftijd. Sierlijk dansen zit niet in mijn genen.

De donkerhuidige schoonheid haalt nonchalant haar schouders op, kijkt even gemaakt beteuterd en zwaait me nog eens amicaal toe, waarna ze weer één wordt met de muziek en haar blanke vriendin. Een beeld dat zelfs de donkerste grijstonen een zonnige

uitstraling geeft; een machtig sieraad van vlees en verbroedering, een ode aan de gelijkgezindheid, aan het sublieme verlangen om zonder vooroordelen onder eenzelfde hemelkoepel dezelfde vreugdes en smarten, dezelfde verlangens en dromen te delen met haar blanke vriendin.

Ik blijf de twee jonge vrouwen nog een ogenblik bewonderen. Ze kijken nog eens naar mij, glimlachen en zwaaien. Ik glimlach en zwaai met een wat terughoudend gebaar terug, waarna ik mijn ogen op mijn dochter laat rusten. Ik denk niet dat Nirphania het tafereeltje heeft opgemerkt. Ik merk aan de deels afwezige, deels genietende uitdrukking op haar gezicht dat ze hier net als ik met het ene been in het verleden en met het andere op het Folk-rockfestival staat. Ze is stil wanneer we ons weer aan een tafeltje nestelen met een drankje. Ik voel dat ze nu ook met een nostalgische mengeling van zachte weemoed en berusting de dagen van weleer herleeft, en zij nu ook aan Catharina denkt, die ze op een bepaald moment als een jonge surrogaatmoeder aan haar hart heeft gedrukt. Wim, haar vriend, die doorgaans de lichte oppervlakkigheid van het leven boven de loodzware ernst verkiest, speelt jongensachtig met zijn zoontje. Hij demonstreert al dansend zijn voetballerstalenten alsof hij de hoofdattractie van dit festival is. Hij heeft geen greintje besef van wat Nirphania en mij op dat moment innerlijk beroert. Wetende dat hij doorgaans slechts in grappige en stoere anekdotes geïnteresseerd is, maken wij hem geen deelgenoot van onze bedenkingen. Hij is bij ons, maakt volop deel uit van ons leven, maar hij vaart nu in zijn eigen zeegeul, creëert zijn eigen kielzog, dat uiteindelijk toch met dat van ons samenvloeit in die grote oceaan die men leven noemt. Elk mens is een eilandje, al dan niet met elkaar verbonden door een onzichtbare landbrug.

Ik zie hoe een handvol jonge festivalmedewerkers onafgebroken het leeggoed van de tafeltjes komen weghalen en in het gras of op de dansvloeren gevallen bekertjes opruimen. In tegenstelling tot op veel andere festivals merk ik hier nergens afval op de grond, alsof de bezoekers van dit folkfestival heel wat milieubewuster zijn van deze van dance- en technofestivals.

Johan maakt even tijd vrij en komt een kort babbeltje met ons slaan.

Ik voel in zijn woorden en houding hetzelfde ongemak en dezelfde lichte geforceerdheid die nu ook in mij ronddwaalt. Er is op een bepaald moment zoveel gebeurd, dat na de ontbinding van onze onderneming nooit echt werd uitgeklaard. Wellicht voelt hij zich nu ook wat schuldig aan de mislukking van ons toenmalig project. Terwijl ik hem peilend aankijk, vraag ik mij af of zijn uitnodiging om het domein nog eens te bezoeken geen voorzichtige poging is om de afgesprongen draad weer aan elkaar te knopen, want uit zijn woorden blijkt dat hij nog altijd opmerkelijk geïnteresseerd is in mijn creatieve projecten. Maar de kaarten zijn al jaren geleden geschud; het samenspel door beide partijen verloren. Hoeveel respect ik nog altijd koester voor Johan, Orlando en hun schatrijke familie: ik zou niet meer opnieuw met hen in zee gaan. Onze gezichtspunten en ons uiteindelijke doel liggen te ver uit elkaar. Zij denken té zakelijk; ik té artistiek. Zij streven constant nog meer materiële rijkdom na; ik streef in alles wat ik doe de ontastbare rijkdom van het zielenleven na. Zij genieten het liefst van een luxe cruise over de oppervlaktewateren; ik duik het liefst onder de waterspiegel om er de verborgen wonderen van het diepere leven te ontdekken. En hoe veelbelovend een samensmelting van deze uitersten er in het begin ook uitzag: wij hebben uiteindelijk in schade en schande moeten ervaren dat men geen water met vuur kan mengen tot een genietbare substantie, hoeveel compromissen men ook sluit. De samensmelting werd stoom die in het niets uitwaaierte en waarmee dus geen machine kon op gang gehouden worden. We hebben er toen onze lessen voor de toekomst uit getrokken.

Een festivalmedewerkster komt Johan halen om een probleem-pje op het secretariaat op te lossen. Ze verlost ons daarmee van een formele babbel zonder noemenswaardige inhoud. Ik vind het fijn dat we nog eens met Johan wat vriendelijke woorden konden wisselen, maar méér hoeft er niet meer uit voort te vloeien.

Ik kijk mijn jonge ex-vennoot met een bedenkelijke blik na wanneer hij zich met zelfzekere tred weer naar het secretariaat spoedt; jong, slank en met de uitstraling dat het leven hem nog op alle vlakken toelacht. En terwijl ik nadenkend aan mijn cola nip wordt zijn beeld én de drukte op het grasveld mistig. Als in een

trage overvloei in een film zie ik de tenten, dansvloeren en het publiek vervagen, tot er enkel nog een leeg, door populieren en knotwilgen omzoomt grasveld overblijft. Ik zie mezelf hier weer als een koning over het verlaten domein rondwandelen, genietend van de laatste oranje zonnestralen die in mijn verbeelding de bomen in brand staken. Ik voel weer die enorme begeestering die me toen vervulde, en ik keer in gedachten terug naar de tijd toen alles wat met dit domein samenhangt, begon...

2

Ik maakte met Johan en zijn broer Orlando – en heel kort daarop met het domein – kennis in het vroege voorjaar van 2003. Ik woonde toen nog op een kleine studio in de Gentse randgemeente Ledeberg. Nagenoeg al mijn creatieve activiteiten draaiden rond Babydoll, een ludieke cartoonbaby, waarmee ik al jaren grootse plannen koesterde. Ik had in de voorgaande jaren al tal van projecten gelanceerd en uitgewerkt rond mijn cartooncreatie. Er waren in verscheidene Vlaamse en Nederlandse weekbladen al honderden korte strips en spelletjesstroken van Babydoll en haar virtuele vriendjes gepubliceerd. De (in die dagen razend populaire) Vlaamse zangeres Isabelle A had al op een single-cd haar stem verleend aan Babydoll. Er hadden, sinds het jaar 1993, vooral in het Gentse, al verscheidene succesvolle Babydoll kinderevenementen plaatsgevonden, met feeërieke speelattracties en decors die ik zelf ontworpen, gebouwd en beschilderd had. Ik verhuurde deze speelattracties en decors ook aan andere organisatoren van kinderevenementen. Dat was in die periode trouwens een van mijn voornaamste inkomstenbronnen, die me in staat stelde financieel het hoofd boven water te houden en regelmatig nieuw materiaal aan te kopen voor nieuwe realisaties.

Al enkele jaren droomde ik ervan om ergens in Vlaanderen een pretpark rond Babydoll en mijn andere cartooncreaties uit te bouwen; een familiaal sprookjespark, met zelfgebouwde feeërieke speelconstructies, een cafetaria en kinderboerderij. Maar daarvoor moest ik uiteraard een of meerdere investeerders en een geschikt

domein vinden.

Ik was intussen goed bevriend geraakt met Rudy Vandorre, de flam-boyante stichter en directeur van het bijles- en studie-begeleidingkantoor in de Gezusters Vandevoordestraat in het centrum van Gent, van wie ik in de kelderverdieping een kantoor en werkruimte afhuurde. Dagelijks daalde Rudy de trappen af om een praatje te slaan en te kijken waar ik mee bezig was. Vaak verpoosden we in een café vlakbij, waar we bij een kop koffie over ons werk en dagdagelijkse belevenissen praatten. Vóór Rudy het kantoor voor studiebegeleiding had opgericht, had hij een entertainmentbedrijf geleid en tal van grote evenementen georganiseerd. Hij was be-hoorlijk onder de indruk van mijn creatieve capaciteiten en mogelijkheden, maar hij vond dat ik het niet 'commercieel genoeg' aanpakte.

'Je kunt met je cartoonfiguren en met de unieke attracties en sprookjesdecors die jij ontwerpt en bouwt de hele wereld veroveren,' zei hij eens. 'Je creaties hebben heel wat potentieel. Je kunt alles zelfs laten uitgroeien tot een miljoenenbusiness. Je zou zelfs een succesvol entertainmentbedrijf als Studio 100 kunnen overtreffen, maar je kunt dat onmogelijk alléén verwezenlijken. Je hebt daarvoor de *juiste* mensen nodig met een groot zakelijk inzicht. En vooral een stevig bedrijfskapitaal.'

Ik lachte grimmig. 'Niemand zit te wachten op een tweede Studio 100 of een ersatz ervan,' zei ik. 'En bedrijven die attracties verhuren rijzen tegenwoordig als paddenstoelen uit de grond. Ik mag al blij zijn dat ik daartussen al een plaatsje veroverd heb. Ik zou al heel tevreden zijn als ik dat nog een beetje verder zou kunnen laten uitgroeien. Als ik met al mijn projecten voldoende verdien om er vrij comfortabel van te kunnen leven zou dat al een heel grote voldoening opleveren!'

Ik loog. En Rudy wist dat. Ik had hem al eerder toevertrouwd dat het al lang een 'Grote Droom' was om ergens op een vaste locatie een eigen kleinschalig pretpark uit de grond te stampen rond al mijn creaties, en dat ik er ook wel eens van droomde om in duizenden winketalages over de hele wereld prulletjes met de beeltenis van Babydoll en mijn andere cartoonfiguurtjes erop, te zien schitteren en in boekhandels strips en kinderboeken van mijn

hand te zien blinken. Ik was intussen al realistisch genoeg om in te zien dat deze dromen altijd dromen zouden blijven, want om iets dergelijks te kunnen verwezenlijken moet men zich inderdaad laten omringen door talentvolle medewerkers en kapitaalkrachtige partners. En dan moet ook de godin van het geluk nog aan je zijde willen staan. Dat er een publiek was voor wat ik verwezenlijkte was in de voorbije jaren meermaals duidelijk gebleken. Dat dit publiek zich zou blijven vermenigvuldigen als er een degelijke promotie-machine rond mijn creaties zou gebouwd worden, leed ook geen twijfel. Maar het is en blijft gokken op het hoogste niveau. En een gokker was ik niet, zou ik ook nooit worden.

Het verlangen om dan toch nog ooit een imperium op te bouwen bleef wel al mijn zintuigen prikkelen. Ik wou – ondanks ik al de vijftig voorbij was – de wereld nog altijd bewijzen tot wat ik in staat was, zonder mijn eigenheid te verliezen en te verzuipen in een leven dat alleen om bankbiljetten en vluchtige roem draait.

Rudy zei dat hij bereid was met mij in zee te gaan. Hij had, volgens eigen zeggen, een gedreven zakelijk instinkt en een ruime ervaring in de entertainmentsector. Zijn bijles- en studie-begeleidingkantoor zei hem niet veel meer en hij was op zoek naar een nieuwe uitdaging. Hij had wat geld opzij dat hij in mijn projecten kon investeren, zei hij. Dat zou nog niet voldoende zijn, maar hij kende genoeg schatrijke zakenlui die wel geïnteresseerd zouden zijn om mijn creatieve projecten met een flink durfkapitaal een duwtje in de rug te geven.

Ik voelde toen een koppige remming in mij opkomen. Als ik op zijn voorstel zou ingaan, zou ik een groot deel van mijn vrijheid moeten inleveren. Ik zou niet meer alléén kunnen beslissen welke wegen ik wou volgen. En ik zou compromissen moeten leren sluiten die mij wellicht niet altijd gelukkig zouden stemmen. Ik zei hem dat ik over zijn voorstel zou nadenken.

Rudy liet me daar maar weinig tijd voor. Enkele dagen later viel hij mijn kantoor binnen met twee jonge heren. Johan en Orlando De Penselaer hadden van hun schatrijke vader elk een vrij groot kapitaal gekregen dat ze mochten investeren in een concept waar ze heil in zagen, uiteraard met als doel dat ze het verder zouden helpen uitbouwen en ze zouden meedelen in de winsten.

De beide broers waren ook sterk onder de indruk van mijn creaties. In Babydoll en mijn andere cartoonfiguurtjes zagen ze alvast grote commerciële mogelijkheden. Ook mijn idee om een pretpark met kinderboerderij en cafetaria rond al mijn cartoon-creaties uit te bouwen sprak hen direct aan. Ze bekeken geïnteresseerd de maquettes van enkele speelconstructies die ik al eerder ontworpen had en naar de portfolio's van reeds uitgevoerde artistieke realisaties. Ze stelden beleefd vragen en gaven blijk van hun waardering. Ik vond de twee kerels sympathiek. Vooral hun bescheidenheid sierde hen. Er hing een soort aura rond hen die me het gevoel gaf dat ze wellicht in alle opzichten te vertrouwen waren. Bij Rudy had ik, telkens als hij in mijn onmiddellijke omgeving vertoefde, het onverdringbare gevoel dat er achter zijn masker van vriendelijkheid en nonchalance een geslepen en niets ontziende aasgier verborgen zat. Ook nu weer voelde ik duidelijk de aasgier in Rudy. Hij volgde al de bewegingen van Johan en Orlando, praatte op hen in alsof hij al mijn zakenpartner en woordvoerder was. Ik liet hem begaan, hoewel ik zo nu en dan tegenover de twee jonge heren liet blijken dat *ik* de touwtjes van het hele concept volledig in handen had.

Terwijl Johan en Orlando aandachtig al mijn werk en plannen bekeken, vocht ik een innerlijke strijd met mezelf uit. Zou ik mijn bedrijfje op eigen kracht en met eigen middelen verder uitbreiden? Dan zou ik ongetwijfeld veel dromen die ik nog op professioneel vlak koesterde nooit verwezenlijkt zien. Het zou in het beste geval zeker nog jaren duren voor ik voldoende middelen bij elkaar geschraapt had om mijn 'speelparkdroom' te kunnen realiseren, want een dure lening aangaan om een droom te verwezenlijken waarvan men nooit met zekerheid weet of hij effectief kans op slagen heeft, was niet aan mij besteed. Ik zou dan ook nog moeten op zoek gaan naar een geschikt en betaalbaar domein daarvoor. En tegelijk zou ik ook het artistieke met het zakelijke moeten leren combineren. Een zakenman ben ik niet, dat was mij in de loop der jaren al meer dan duidelijk geworden. Mijn talenten liggen in het creatieve gebied. Ook de angst dat ik uiteindelijk de slaaf zou kunnen worden van de mensen met wie ik eventueel in zee zou gaan, dat ik naar hun pijpen zou moeten dansen en niet meer de

dingen zou kunnen verwezenlijken die mij zoveel innerlijke rijkdom en vreugde verschaften, doolde in mij rond. Wie geld heeft, heeft immers doorgaans ook de absolute macht in handen.

Toch duurde mijn innerlijke strijd maar kort. Ik besloot te overwegen om met Johan en Orlando een zakelijke deal te sluiten, *als* zij bereid waren om de filosofie die achter al mijn creaties schuilging volkomen te respecteren en ze mij de vrije hand lieten in al mijn creatieve ideeën. Daar stemden de beide broers mee in. Ze vroegen mij om een uitgebreid dossier op te maken over alle creatieve projecten die ik in gedachten had en die ik in de eerstvolgende jaren wou realiseren, én om er ook al een geschatte kostenraming op te plakken. Ze zouden het dossier dan eerst onderling bekijken en het daarna voorleggen aan hun raadsheren en familie, van wie de uiteindelijke beslissing afhing of ze daar als geldschieters zouden in meestappen.

De kennismaking en mogelijke samenwerking werden een dag later op hun initiatief 'gevierd' met een rijkelijk etentje in een van de betere Gentse restaurants. Ik kwam tijdens onze gesprekken sterk onder de indruk van de zakelijke inzichten en het enthousiasme van de twee broers. Ik voelde dat ze mij niet zouden behandelen als een melkkoe, maar als een partner van wiens creatieve inbreng ook hún winsten en succes zou afhangen.

Rudy was not amused omdat Johan en Orlando hem niet voor het etentje hadden uitgenodigd en ik hem ook niet meegevraagd had. Ik voelde mij daar wat schuldig om, want tenslotte had hij me met de twee jonge investeerders in contact gebracht.

Ik vernam die avond van Rudy dat de familie van Johan en Orlando niet alleen verscheidene grote ondernemingen beheerde en talrijke villa's en landerijen bezat, maar dat ze ook een groot domein hadden waar mogelijk een pretpark zou kunnen ingeplant worden. Ik vernam eveneens dat hij de familie had leren kennen doordat vier van de zoons (onder wie Johan en Orlando) bij hem bijlessen hadden gevolgd om een universitair bachelordiploma te behalen.

Bijna veertien dagen lang werkte ik vrijwel dag en nacht aan het uitgebreide dossier. Ik sliep zo nu en dan enkele uurtjes op een

dunne matras in mijn kantoor, verfriste me dagelijks met koud water aan een kleine stenen wasbak en trok maar om de twee à drie dagen naar mijn studio te Ledeberg om wat propere kleren op te halen en de vuile in de wasmand te proppen. Johan en Orlando kwamen af en toe langs om te zien hoever ik al met het dossier gevorderd was. Ze namen me telkens mee voor alweer een duur etentje in een luxueus restaurant. Hoewel ze nooit over hun rijkdom spraken en nog niet vertelden hoeveel geld ze eventueel in mijn projecten wilden investeren, werd het me duidelijk dat hun persoonlijk kapitaal er een met vele nullen achter het cijfer moest zijn. Na elk gesprek, waarin ik met gedrevenheid over mijn werk tekst en uitleg gaf, gingen ze er zelf ook meer en meer in op.

Toen het dossier eindelijk deftig uitgeschreven en rijkelijk van beeldmateriaal voorzien was, namen ze het ernstig en stilzwijgend door in mijn kantoor. Slechts nu en dan verbraken ze de stilte door nog een toelichting te vragen of een goedkeurende opmerking te maken. Johan zei dat hij bijzonder onder de indruk was van de talrijke commerciële mogelijkheden, de haalbaarheid van de projecten en de niet al te hoge noodzakelijke financiële middelen om ze daadwerkelijk te realiseren. Orlando vroeg of ze het dossier mochten meenemen om het aan hun familie en raadsheren voor te leggen. Ik stemde toe.

Een week lang hoorde ik niets van de twee jonge heren. Ik leefde in een ondraaglijke spanning, want nu ik besloten had met hen in zee te gaan, hing mijn toekomst in grote mate van hun geld en medewerking af.

In afwachting van hun beslissing kwam Rudy mij soms twee tot drie keer per dag bezoeken in mijn kantoor. Of hij kwam me optrommelen om ergens in de buurt een koffie te drinken. We praatten onderwijl over mijn werk en mogelijkheden, en ook hij raakte er elke keer met een beetje meer enthousiasme bij betrokken. Hij gaf weer eens te kennen dat hij zo stilaan zijn buik vol had van zijn eigen bedrijf en eraan dacht het over te laten. Hij was er jaren geleden mee gestart omdat het beter aansloot bij zijn universitaire opleiding, zei hij. Zo een studiebegeleidingkantoor brengt trouwens heel wat geld in de la, vertrouwde hij me ook nog toe. Studenten die moeten bijlessen krijgen zijn er elk jaar in

overvloed. Zulke bijlessen zijn behoorlijk duur, maar welstellende ouders geven graag enorme bedragen uit om hun iets minder-begaafde kinderen toch aan een of ander bachelor- of master-diploma te helpen. Rudy hield nog slechts van zijn zaak voor het geld dat ze opbracht, zei hij. Hard hoefde hij daar trouwens zelf niet voor te werken, had ik al gemerkt. Dat deden de talrijke ingehuurde (en meestal sterk onderbetaalde) freelance docenten en een gepensioneerd administratieve medewerker voor hem. Ik had eigenlijk niet veel vertrouwen in Rudy. Ik had in zijn kantoor al toestanden meegemaakt die me tot nadenken hadden aangezet over zijn eerlijkheid en omgang met werknemers. Ik had van een van zijn medewerkers eerder ook al het een en ander over Rudy's bedrieglijk beroepsleven en losbandige levensstijl vernomen.

Onaangekondigd kwam Johan een van de volgende dagen mijn kantoor binnenvallen. Hij lachte jongensachtig en zei enthousiast dat hun vader mijn dossier al eens doorgenomen had, dat hij het 'zeer interessant' vond en het aan zijn raadsheren zou voorleggen. Ik werd de week daarop verwacht op hun maandelijks familieraad om het project gezamenlijk verder te bekijken en te bespreken. Dat was al een eerste belangrijke stap in de goede richting, zei Johan, want het gebeurde maar heel zelden dat iemand van buiten de familie (op hun raadsheren na) op hun maandelijks familieraad uitgenodigd werd. Ik was aangenaam verrast en blij, al was ik er niet echt van onder de indruk dat een steenrijke familie belangstelling had voor mijn werk. Als mensen met veel geld ergens nog meer geld ruiken, zijn ze nooit te beroerd om ernaar te grabbelen, al is het bij wijze van spreken door een handel in mest of recycleerbare frituurolie.

Een week later kwam Johan mij in mijn kantoor oppikken. Een half uur nadien reden we via een prachtig aangelegd en hoog ommuurd park tot voor de deur van een van hun zwaarbeveiligde villa's te Lovendegem. Wanneer ik even later die heren en dames rond de lange vergadertafel zag zitten, werd ik aanvankelijk overvallen door een lichte paniek. Ik stelde vast dat ze het dossier gekopieerd hadden, want iedereen had een exemplaar voor zich op tafel liggen. Ik werd mij er eensklaps van bewust dat ik helemaal

alleen tegenover een meer dan tienkoppig (zakelijk en juridisch zeer sterk onderlegd) gezelschap mijn zaak moest bepleiten. Vooral de twee raadsheren, die ik kritisch mijn dossier zag doorbladeren, stemden mij nogal onzeker. Een moment voelde ik mij als de kleine David, die slechts met zijn slinger en vijf stenen tegenover de reusachtige, zwaar gepantserde Goliath stond. Men had mij bij het binnenkomen van kop tot teen gewikt en gewogen, alsof ik een curiosum was uit een andere wereld waarvan niemand kon bepalen hoeveel waarde het had. Aan de kostbare schilderijen en beeldhouwwerken op sokkels die de vergaderruimte sierden zag ik nochtans dadelijk dat kunst en kunstenaars een vertrouwde factor voor hen moest zijn.

Ik werd aan ieder van hen voorgesteld en zag dat ze mij, ondanks mijn afgedragen confectiekleding, toch met een respectabele, vriendelijke blik begroetten. Dat zorgde er al voor dat ik me wat meer op mijn gemak voelde en mij zonder schroom op de mij aangewezen stoel liet zakken en een ontspannen, afwachtende houding aannam. Ik liet het eerste woord over aan de patriarch van de familie. Ik keek naar de vader van Johan en Orlando. Hij heette mij welkom, prees de verzorgdheid en de inhoud van mijn dossier en vroeg of ik iets wou drinken. Ik zag de koffiebar in de hoek van de kamer en zei dat hij me een plezier kon doen met een kopje koffie. Het werd mij onmiddellijk door een glad uitgestreken vrouwelijke bediende voorgezet. Daarna vuurde de patriarch de eerste vraag op me af. Hoe het kwam dat ik, ondanks het feit dat ik al meer dan tien jaar met dit concept bezig was, er nog niet in geslaagd was om al de in het dossier opgesomde projecten te verwezenlijken. Ik antwoordde met vaste stem dat dit kwam doordat ik zelf niet over de benodigde financiële middelen beschikte om alles verder uit te werken, dat een totaalconcept als dit niet zonder bekwame medewerking kan gerealiseerd worden en al wat financiële tegenslagen de verwezenlijking van sommige projecten sterk hadden afgeremd. Het was de pure waarheid en dit antwoord bleek voor iedereen te volstaan om al wat meer vertrouwen in mijn concept te hebben. Ongedwongen bekeken en bespraken we vervolgens punt voor punt het hele dossier. Naarmate het gesprek vorderde, voelde ik het vuur in mij ontbranden.

Ik verdedigde mijn projecten en visie met een spontaan zelfvertrouwen, gepassioneerd maar zonder opdringerigheid, en dat leek op iedereen indruk te maken. Feit is dat Albert, de vader van Johan en Orlando, mij aan het einde van de vergadering vriendelijk meedeelde dat ze – en hij hoopte te mogen spreken in naam van zijn hele familie – mijn concept ‘bijzonder interessant’ vonden. Hij zou mij na een laatste overleg met zijn raadsheren en familieleden zo snel mogelijk op de hoogte brengen van hun beslissing.

Al twee dagen later kregen Johan en Orlando van hun familie het licht op groen om een deel van hun persoonlijke kapitaal in mijn projecten te investeren en samen met mij een nieuwe onderneming op te richten. Deze onderneming zou al mijn creatieve projecten beheren en financieel ondersteunen. Het drong aanvankelijk nog niet volledig tot mij door wat dat precies inhield voor mijn verdere toekomst, maar nog diezelfde dag kwam ik er al achter dat ik met Johan en Orlando blijkbaar de ‘juiste’ mensen gevonden had. Dankzij hen zou ik vanaf dat moment over heel wat middelen beschikken om al mijn geplande projecten te kunnen realiseren, zonder belemmerd te worden door financiële beperkingen. Het was een mooie deal: zij het geld en ik de talenten en ideeën. Alles wat ik tijdens de voorgaande jaren al had voorbereid en uitgewerkt, werd door de familie beschouwd als mijn inbreng in de hele onderneming. Latere winsten zouden volgens onze eerste mondelinge overeenkomst verdeeld worden op basis van een fiftyfifty regeling, en ik zou altijd alle intellectuele eigendomsrechten op mijn cartoonfiguren blijven behouden.

Hoewel er nog geen overeenkomst werd ondertekend, keerde Johan mij al vanaf de eerste dag cash een eerste ‘maandloon’ uit, waarvoor ik zelfs geen ontvangstbewijs moest ondertekenen. Hij schreef ook al een aanzienlijke geldsom op mijn bankrekening over waarmee ik al een pak benodigd materiaal kon aankopen.

Het was de eerste keer in mijn creatieve loopbaan dat ik mij geen zorgen hoefde te maken over het kostenplaatje van een project. Dat was een verademing die de begeesting in mij nog fel bijkleurde en het dynamisme in mij tot een ongekennde hoogte opstuwde. Ik voelde mij door deze mentale opstoot zelfs fysiek twintig jaar

jonger. Ik liep nu ineens niet meer tegen blinde muren op, maar snelde door wijd opengezwaaide poorten naar een wereld van onbegrensd lijkende mogelijkheden. Ik was nuchter genoeg om te beseffen dat dit al spoedig in keiharde resultaten zou moeten vertaald worden en ik nu nog harder zou moeten werken dan tot dan toe het geval was. Maar ik was daartoe in alle opzichten bereid, en was ook heel dankbaar voor de kans die mij geboden werd.

In de daaropvolgende dagen begonnen wij al met de voorlopige structurele vorming van onze nieuwe onderneming. Er werden al enkele onderlinge mondelinge afspraken gemaakt hoe wij alles zouden aanpakken. Johan en Orlando zouden geen passieve geld-schietters zijn, maar meewerkende vennoten. Dat was ook al een grote opluchting, want alléén was het schier onmogelijk om de 'Grote Droom' te realiseren. Voor extra personeel zouden ze nog uitkijken wanneer alles goed op de rails stond. Ook dat was al een positief vooruitzicht. En het feit dat ze mij al cash een eerste 'maandloon' hadden uitbetaald waarmee ik in mijn persoonlijke behoeften kon voorzien, zonder dat ik voor ontvangst had moeten tekenen, zorgde ervoor dat ik in hen het volste vertrouwen had.

Wanneer wij gedrieën het al vrij ver uitgewerkte idee onder de loep namen om binnen ons totaalconcept een permanent Babydoll pretpark uit te bouwen, kwamen Johan en Orlando met het voorstel op de proppen dit te realiseren op het domein Westhoek te Lovendegem, een van hun talrijke grondeigendommen. Het domein was vroeger eigendom van een katholieke patersorde, die er onder andere voetbal- en basketvelden had op aangelegd. Albert, de vader van Johan en Orlando, had enkele jaren eerder, toen de paters er wegtrokken, het domein aangekocht als belegging, maar tot dan toe had het nog geen degelijke bestemming gekregen. Met de nodige aanpassingen en investeringen zou het best tot een pret-en recreatiepark kunnen omgetoverd worden.

Johan en Orlando onderhandelden daar 's anderendaags over met hun vader. Hij wou ons het domein voor onbepaalde duur ter beschikking stellen, mits onze nieuwe onderneming daar een kleine jaarlijkse huur zou voor betalen.

We bezochten gezamenlijk het domein en ik was terstond

verkocht. De weidsheid, de bosjes, de grote open grasvlakte en de natuurlijke sfeer bekoorden mij uitermate. En dat het domein nog door verschillende agrarische velden omkranst was, waardoor bewoners in de omgeving vrijwel geen last zouden hebben van de publieke drukte als wij er een bescheiden pretpark zouden bouwen, maakte het nog meer geschikt voor een dergelijke bestemming. Het leek zelfs alsof het daarop jarenlang in rust had liggen wachten.

Een eerste informatieronde met het gemeentebestuur van Lovendegem wees uit dat het domein – of althans toch de kern ervan – bij de gemeente ingekleurd stond als recreatiegebied. Er een familiepretpark op aanleggen zou dus geen probleem vormen.

Tijdens ons tweede bezoek aan het domein inspecteerden we het leegstaande huis, dat in een groene oase van bomen en hoog uitgegroeide heesters, vlak bij het einde van de lange oprit, verscholen lag. Het huis zag er op het eerste gezicht nogal verwaarloosd uit, maar bij een nadere inspectie bleek dat nog zeer goed mee te vallen. Er stonden zelfs nog antieke meubels in, die nog niet door vocht, schimmel of houtrot aangetast waren. Ook de muren, het dak en de plafonds waren nog in een opmerkelijk goede staat. Johan zei dat dit huis tijdens het jachtseizoen gebruikt werd door de jagersvereniging waar zijn vader voorzitter van was en ze de jagers eventueel ergens anders in de omgeving een onderkomen zouden kunnen aanbieden als ik in dit huis een mogelijke bestemming zag voor een onderdeel van ons pretparkproject. Ik zei lachend dat ik zelf ook wel graag in dit huis wou wonen en werken.

‘Het staat in geen al te beste staat en het ruikt muf!’ zei Orlando, zijn neus ophalend.

‘De studio waar ik nu woon en mijn kantoor in het stadscentrum zijn ook geen paleizen,’ repliceerde ik. Ik begreep dat een dergelijk huis voor jonge kerels die hun hele leven niets anders dan een verblindende luxe en welstand gekend hebben als een verlaten en afgelegen ‘zwijnenstal’ beschouwd werd, maar in mijn verbeelding zag ik deze woning al netjes opgeknapt.

‘Het zou voor mij ook gemakkelijker en aangenamer zijn als ik op dit domein al zou kunnen wonen en werken als wij hier een pretpark gaan uitbouwen,’ argumenteerde ik nog. Ik keek naar rechts